

Механично извадих смартфона си и погледнах дисплея. Индикаторът на сигнала беше изчезнал. Беше изчезнало и името на оператора. Нямаше никакъв обхват!

Бях се посъвзел и започнах да се оглеждам. Намирахме се сред голям град с небостъргачи от двете страни на улица, която се изкачваше по някакво възвишение. Движението по улицата беше интензивно и по шестте ѝ платна.

Наблизо видях витрини на магазини, но надписите ме накараха да зина от изненада – писмеността ми беше напълно непозната! Леа явно също беше забелязала това и не сваляше вторачен поглед от най-близкия надпис.

- Не може да бъде! Не може да бъде! - повтаряше си тя.

Мозъкът ми не беше в състояние да мисли трезво. Не можех да схвана какво става със света около нас. Сънувах ли? Това кошмар ли беше?

Не се събуждах. Ощипах се на няколко места, но нямаше ефект. Всичко остана непроменено – непознат град с реклами на непознат език.

Леа хлипаше:

- Какво стана? Какво стана?

- Не знам – не успях да измисля друг отговор аз.

Изведнъж ми проблесна мисъл. Започнах да снимам мястото, на което се бяхме озовали. Снимах сградата зад Леа, тротоара, на който стояхме и не се бяхме помръднали след шока.

- Какво правиш? - попита Леа.

- Не трябва да изгубим това място – отвърнах. - Ако можем да се върнем в нашия свят, то вратата трябва да е някъде тук.

- Каква врата? Каква врата? - извика Леа.
- Невидимата врата, която ни доведе тук – се изплъзна от устата ми. Дори самият аз не си повярвах на казаното.

- Невидима врата? - учудено ме гледаше Леа.
- Ами... да – смотолевих аз.
- Ние си вървахме по пътеката... - заплака Леа. -

Къде сме сега?

- Спокойно – окопитих се аз. - Ще се върнем.
- И как? - отчаяно попита Леа.
- Трябва първо да помисля – вдигнах рамене.
- Добре – съгласи се тя, - но аз не мога да мисля.

Мозъкът ми блокира.

- Ще се отблокира – успокоих я аз. - Шокът ще отmine и ще си възстановиш мисълта.
- Сигурно – съгласи се тя. - Обаче трябва да хапна и пийна нещо.

Извади един сандвич от еднокдневката и ме попита:

- Искаш ли и ти?

Съгласих се и тя ми го подаде. После взе и за себе си. Започнахме да си хапваме мълчаливо. Докато ядох, продължих да правя снимки на всичко наоколо.

Когато си изядохме сандвичите и пийнахме вода, решихме да тръгнем надолу по улицата. Започнах да разглеждам витрините и да наблюдавам минувачите. Подредбата на витрините и облеклото на хората по улицата бяха семпли и не биеха на очи. Много от стоките бяха странни и непознати. Преобладаващи нюанси бяха тези на синьото и сивото, но се срещаха и такива на зеленото, жълтото и червеното. Същото можеше да се каже и за облеклото на хората. Нюанси на топлите цветове се срещаха предимно в облеклото на жените, а мъжете бяха с

бели, синкави и сивкави дрехи. Пъстро облекло не видяхме.

След десетина минути стигнахме до кръстовище, където улицата, на която бяхме се озовали, пресичаше друга, много по-широка и с много по-интензивно движение.

- Да тръгнем наляво, можем да открием нашия квартал – предложи Леа.

- Не съм сигурен, че ще попаднем отново във Варна, ако вървим по която и да било от тези улици – колебливо казах аз.

- Все пак – настоя Леа.

Тръгнахме наляво. Загледах се в потока от коли. Нито един модел не ми беше познат. Формите им бяха доста различни от тези, с които бях свикнал. А шумът от двигателите също не беше познат. Беше по-тих и напомняше свистенето на тролей.

Все още не можех да се съвзема напълно и затова не можех да обхвамя всичко с трезв поглед. Продължих да снимам и да се мъча да уловя по-характерните сгради.

Вървахме вече половин час, но улицата не пресичаше друга. На няколко места забелязахме отклонения, но не се решихме да тръгнем по някое от тях.

На едно място забелязахме заведение на открито. Сред масите сновеше една жена, която подаваше подноса на клиентите и те бързо посочваха на различни места по него. След това тя бързо влизаше в бара и скоро излизаше с пълен поднос. Когато подносът се изпразваше, тя отново минаваше покрай масите, където не бяха поръчали и подаваше празния поднос. Действията се повтаряха многократно. Ние с Леа стояхме край това заведение може би петнайсет или двацет минути и наблюдавахме

сервитьорката. В един момент Леа ме стисна за ръката и каза:

- Ще се опитам да ѝ поискам малко вода. Умирам от жажда, а нашата свърши. За да не я уплашим, моля те, стой тук.

- Окей.

Но Леа не беше направила и няколко крачки, когато сервитьорката, докато сновеше с празния поднос между масите, се олюля и като подкосена падна на плочите. Никой от масите не се помръдна!

Леа с няколко скока стигна до падналата сервитьорка и се надвеси над нея. Аз не чаках повече. Изтичах след Леа и за няколко секунди бях до нея. Тя извика:

- Трябва да я пренесем вътре на по-хладно!

Хванах сервитьорката под мишниците, а Леа – за краката и бързо я внесохме в бара. Там беше мрачно и хладно. Барманът се изненада и започна бързо да говори на неразбираемия си език. Ние с Леа само му посочихме безжизнено отпусналата се сервитьорка, която сега лежеше на пода в бара. Човекът сякаш се беше паникьосал и не знаеше какво да прави. Леа му правеше мимики на обаждане по телефон. Човекът сякаш разбра и бързо извади от джоба си някакво устройство, което започна да свети, щом го доближи до ухото си. Бързият и задъхан говор на бармана показваше, че търси помощ. След малко той прибра уреда си, който сигурно беше телефон, и се надвеси над жената. Изражението му показваше, че тя му е близка.

След минута се чу приближаване на пронизителен шум и след няколко мига в бара нахлуха няколко души, които разпънаха една чанта на носилка, сложиха на нея

сервитьорката и бързо я изнесоха.

Тогава барманът ни погледна с отчаяние и започна да ни сочи подноса, който сега видях, че е и таблет! За моя изненада, Леа бързо грабна таблета и даде знак на бармана да го зареди. Той разбра и започна да слага чаши и купички на всяко място, където беше излязло такова изображение. Леа понесе таблета и след малко се върна с празен. Барманът отново го зареди. Видях, че в единия край на бара се бяха натрупали множество употребявани чаши и други съдове. Направих знак на бармана и той бързо ми показва как се слагат в една миялна машина и как се пуска. Имаше още няколко такива миялни машини и аз бързо заредих останалите и ги пуснах да мият.

През това време Леа долиташе или с празен таблет, или с пълен с празни чаши. Купчината от празни съдове започна отново да расте. В един момент първата миялна машина издаде напевен звук и се отвори. Дадох знак на бармана и той ми показва къде да слагам чистите чаши. Бързо изпразних машините и ги заредих отново.

Така неусетно минаха няколко часа. В един миг се уплаших за Леа, да не би да се случи и с нея същото, каквото със сервитьорката. Погледнах към входа на бара. В този момент тя влизаше с таблет, пълен с употребявани чаши. Когато дойде до мен я попитах как е.

- Супер. Май си намерихме работа в този свят...

Бързо свали празните чаши и отиде до бармана, който зареди таблета.

Докато Леа сновеше нагоре-надолу и аз презареждах машините за миене, на масите пред бара се изреждаха много клиенти. През малкото свободни минути успях да забележа през витрината, че отстрани чакаха хора, които веднага заемаха освободените места. Не можех да

схвана откъде се вземаше толкова много народ. Наоколо не бях забелязал да има някакъв особен обект – автогара, гара, мол или нещо подобно. И освен това, всички само пиеха, а не ядяха нищо или хапваха само по една-две подобни на големи бисквити плочки.

В един момент към мен се приближи барманът и ми подаде две от тези бисквити. Понеже вече умирах от глад, ги взех и кимнах в знак на благодарност. Той ми подаде и чаша с някаква напитка, която беше с мътно зеленикав цвят и приличаше на плодов сок. Опитах я внимателно и предположението ми се оправда. Сокът напомняше на нещо средно между пъпеш, киви и ананас. Може и да беше от различни плодове, не знам. След като изядох двете бисквити, които бяха много странни на вкус, но апетитни, се почувствах изключително заситен, сякаш бях изял поне две порции. Но положителното беше, че не усетих никаква тежест в стомаха си. Сокът утоли жаждата ми и аз бързо продължих работата си.

В късния следобед притокът на хора намаля и около пет часа според часовника на смартфона ми, от масите станаха последните клиенти.

Тогава барманът излезе и започна да помага на Леа да събира чашите и купите от масите. След като не остана нищо по масите, започна да натиска някакъв бутон в средата на всяка маса и тя се свиваше като чадър. Когато и последната маса беше сгъната по този начин, барманът започна да натиска бутони в облегалките на столовете и те също започнаха да се сгъват. През това време аз все още зареждах миялните машини. Бяха останали малко чаши за миене, може би за едно или две зареждания на машините, когато барманът влезе при мен и с мимики и знаци ме извика да му помогна за пренасяне на масите и столовете.

Тримата, аз, Леа и барманът, започнахме да изваждаме масите и столовете от постаментите, на които бяха поставени, и да ги пренасяме в едно странично помещение на бара. Там поставяхме сгънатите маси и столове на стелажи, наредени покрай стените. Когато прибрахме и последната маса и столовете около нея, влязохме в бара и заредихме за последен път миялните машини.

Погледнах часовника на смартфона. Беше шест часа и светлината беше започнала да се променя. Явно и в този свят идваше вечер.

Барманът ми показва нещо като ключодържател, на края на който висеше подобие на SD карта, не по-голямо от палеца на ръката ми, и започна да прави знаци, които отначало не схванах. Леа обаче се досети в един миг и извика:

- Това сигурно е карта за плащане! Може би иска да ни плати.

Аз вдигнах рамене и разперих ръце. Барманът сякаш разбра, защото кимна с разбиране и влезе в едно помещение зад бара. Не след дълго се върна и ни подаде два такива ключодържателя. Ние с Леа се спогледахме и не знаехме какво да правим. Тогава барманът кимна и ни извика до бара. Там пъкна картата от единия ключодържател в малък слот на един таблет, на който се появиха странни знаци. Аз безпомощно разперих ръце, но барманът направи няколко успокоителни жеста, извърши същото действие и с другата карта и, след като я извади, ми подаде двата ключодържателя.

Разбрах, че бяхме получили надницата си.

